

John G. Avildsen - en introduktion

Per Calum

Denne side:
Sylvester Stallone
som bokseren
Rocky. Næste side:
John G. Avildsen
og Sylvester
Stallone fotograferet
under indspilningen
af »Rocky«.

»I think emotions rule the movie audience. Emotions must rule the movie-maker, too. Your intellect never tells you to cry, your emotions do«

John G. Avildsen, 1973.

Tro mod den ovenfor citerede udtalelse har John G. Avildsen instrueret »Rocky« med alle stopklodser fjernet. Der manipuleres dygtigt og helt ublufærdigt med alle os, der foretrækker at holde mere af en vinder end af en taber, så vi ender med at holde af titelpersonen Rocky, skønt han egentlig er en taber.

Rocky er en bokser uden fremtid, og ordene »The Italian Stallion« på ryggen af Rockys badekåbe er blot et fjernt levn fra den tid, da Rocky selv optimistisk troede på sine muligheder i bokseringen. Ganske vist kan Rocky stadig vinde en kamp, som han gør det i den første af de to boksekampe, der indrammer filmen, men han er trods alt en taber – mens han i slutkampen står som den moralske vinder, skønt hans modstander teknisk set er sejrherren.

Rocky er lidt af en bums. Hans venner er de fortabte, og hans omgivelser er snuskede barer og forfaldne sidegademiljøer. I det daglige fungerer han som gorilla for en pengeudlåner, skønt han ikke har hjerte til at brække en skyldners tommelfinger, hvis skyldneren ikke betaler. Han plages konstant af kammeraten Adrian om at hjælpe, så vennen også kan få et job som muskelmand i ågervirksomheden. Sådan kunne det have fortsat indtil Rocky var endt som ringvrag, men to ting ændrer Rockys tilværelse. Mødet med vennens lillesøster bliver til en spirende forelskelse, og han får chancen for at bokse mod den regerende verdensmester i professionel sværvægt. Dennes udfordrer er blevet skadet kort før den planlagte kamp, og for ikke at gå glip af de mange annoncør-penge vælger verdensmesteren Apollo Creed, hvis navn rimer på begær, at lave et show ud af kampen. Rocky skal være offerlammet. Det er et brud på alle sandsynlighedens love, sådan som det skildres i filmen, men det ved Rocky ikke. Han ved heller ikke, at han ikke er tænkt som Apollos modstander men blot som statist, og derfor træner Rocky med al den desperate indædthed, som ellers er forbeholdt dødsdømte, der stilles en benådning i udsigt, mens lyd siden messende hylder ham: »Getting strong, now, won't be long, now«, og fotografen James Crebe skaber ekstra-

ordinært stemningsmættede billeder fra morgengryets Philadelphia.

Sideløbende med træningsprogrammet skildrer filmen, hvordan Rocky, denne store og godhjertede bamse af en fremtidsløs bums, gradvis overvinder den skyhed, som pigen i begyndelsen udviser. Og det utrolige sker, at hvad der kun var tænkt som en hastig affære bliver til sand følelse, der endelig forløses da Rocky den store aften i bokseringen holder sig oprejst gennem alle 15 omgange, så han med sin moralske sejr i ryggen kan forenes med pigen i et fælles »I love you«.

Alene i kraft af Sylvester Stallones indforståede tolkning af Rocky kan filmen bære, at Rocky er med i så at sige hver eneste scene. Det er en helt ekstraordinær præstation Stallone yder, og vel er han ikke den Brando, han allerede er blevet sammenlignet med, men den forsonne charme, som Stallone forlener sin figur med giver filmen en charme som adskillige ellers bedre film med fordel kunne rumme.

Men næsten endnu mere forbløffende er egentlig Talia Shire (Francis Ford Coppolas søster), der ejer en helt katharine hepburnsk evne for den langsomme og alligevel overraskende folden sig ud indtil hun i slutscenen er blevet et selvstændigt menneske. Det er en sødmefuld og elskelig præstation, som ingen af filmens øvrige birolleskuespillere helt kan måle sig med, skønt ingen er mindre end gode.

»Some directors whose work I remember most are: Fellini, King Vidor, Capra, Emeric Pressburger and Michael Powell«

John G. Avildsen, 1973.

Det er næppe helt galt at mene, at »Rocky« med sin optimisme er blevet amerikans foretrukne film i 1976. Den er også med nogen overdrivelse blevet nævnt som den film, »Mean Streets« ville være blevet til, om Frank Capra havde instrueret den i stedet for Martin Scorsese. Men nu er John G. Avildsen hverken en Capra eller en Scorsese, men lige netop en John G. Avildsen – med alt hvad dette navn står for af løfter og usikkerhed – og nøjagtigt at bestemme, hvor meget af filmens succes og dens kvalitet, der skyldes Avildsen, og hvor meget der skyldes manuskriptforfatteren og skuespilleren Sylvester Stallone,

Avildsen balancerer i sin instruktion smukt en præcis karakteriserende naturalisme med et par diskret symbol-ladede scener, der viser en både besværgende og triumferende Rocky på toppen af en trappe foran en tempel-lignende bygning. Ellers er instruktionen diskretionen selv, og filmens prosa adskiller sig ikke fra den vante og meget funktionelle fortællemåde, som Hollywoods teknikerstab gennem årene har rendyrket indtil perfektion. Helheden er mindst 100 millioner dollars værd, siges det om filmens indtjeningsmuligheder. Den ene million, som produktionen har kostet giver sandelig pote.

er næppe muligt. Det forekommer dog rimeligt at mene, at Avildsen trods alt er den rette ansvarlige.

»Rocky« er Avildsens tredie og nok også definitive gen-nembrud efter først »Joe« og siden »Save the Tiger«. Ikke i den forstand, at Avildsen med »Rocky« pludselig har foldet sig ud som et meget originalt talent, men i hvert fald som en stilistisk langt sikrere instruktør end de tid-ligere film har givet udtryk for. Det er derfor ikke helt urimeligt, når hans kolleger i the Directors Guild of America i foråret kårede Avildsen som den bedste filminstruktør anno 1976.

I modsætning til de fleste yngre amerikanske filminstruktører kommer Avildsen ikke fra teatret og ikke fra TV. Den nu 41-årige Avildsen startede som instruktør-assistent for vennen Jack O'Connell, da denne instruerede »The Greenwich Village Story« (1963). Året efter instruerede Avildsen en kortfilm for egen regning og risiko, »Smiles«, som han også fotograferede og klippede, og i de nærmest følgende år har Avildsen i forskellig kapacitet assisteret andre instruktører: instruktørassistent på »Black Like Me« (Carl Lerner, 1964) og »Hurry Sundown« (Otto Preminger, 1967), fotografassistent på »Below the Hill« (1965), produktionsleder på »Mickey One« (Arthur Penn, 1965), »Una moglie americana« (1965) og »Marcia Nuziale« (1966) samt associate producer på »Out of It« (Paul Williams, 1967) og »Recess« (1968). Ydermere har Avildsen i 1967 lavet kortfilmen »Light, Sound, Diffuse« (også her som fotograf og klipper foruden at være instruktør) inden han i 1969 spillefilmdebuterede med »Turn On to Love« efterfulgt af »Sweet Dreams«, der ikke har været vist herhjemme. Avildsens tredje film, »Guess What We Learned in School Today« er den tidligste af hans film der er blevet vist offentligt i Danmark. Men der var dog intet i denne billigt producerede sex-film, der appellerede til forståelse for Avildsen som et væsentligt talent. Filmen er bevidst lidt grov og vulgær, men af og til også ganske underholdende netop fordi den via latteren prøver at få publikum til at se mindre strikt på nøgenhed. Næppe mange husker den.

Noget bedre var »Joe« (1970), den film der første gang skabte opmærksomhed omkring Avildsen. Og hans første gennembrud. Den var billigt produceret, som Avildsens foregående film, men med Peter Boyles eksplosive fremstilling af filmens bigotte og ikke så lidt racistiske hard hat Joe, der ved et tilfælde erfarer, at en velsitueret direktør har myrdet en narko-forhandlende og -brugende hippie, nåede filmen ud over de små sidegadebiografer. Noget overbevisende kunstværk var »Joe« dog ikke, dertil var dens personskildring for unuanceret, og problematikken for snæver, men at Avildsen selv betragter filmen som et seriøst forsøg på at skildre, hvordan – og hvor irrationelt – nogle mennesker reagerer overfor en verden, de ikke forstår, er der næppe tvivl om (filmen fik dog aldrig helt den form, som Avildsen ønskede at give den, idet han ikke fik lov til at klippe den).

Den efterfølgende film, »Cry Uncle« (1971) med den danske titel »Knalddetektiven«, var på mere end en måde en knald-film. Rammehistorien i filmen var kriminalfortællingens, men forsøget på at krydre historien både med porno-elementer og farce-træk lykkedes ikke for Avildsen. Dog, med Allen Garfield i hovedrollen fungerede filmen i hvert fald periodevis som en bevidst grovkornet spøg.

»The one I like most is 'Sweet Dreams'. The one I'm most satisfied with is 'Save the Tiger'. The latter is, I think, my best work to date. Certainly my most serious and mature, and perhaps conventional. But conventional doesn't have to mean bad«

John G. Avildsen, 1973.

Først med »Save the Tiger« (Manden i midten, 1973) oplevede Avildsen sit kunstneriske gennembrud, omend heller ikke denne film var virkelig tilfredsstillende. Der synes at være en vis tematisk sammenhæng mellem debutfilmen

»Sweet Dreams« (også kaldet »Okay Bill«) og »Save the Tiger« (den første skrevet af Avildsen selv, den anden af Steve Shagan), idet begge film som hovedperson har en velhavende øvre-middelklasse-borger, der for en tid falder for en hippie-pige. I »Variety« mente anmelderen, at filmen »definitely establishes Avildsen« og at filmen i øvrigt var »an essentially honest, upbeat, quietly engaging low-budget film«.

I »Save the Tiger« er bedsteborgerens forhold til pigen ikke så meget udtryk for nogen inderlig følelse for hende som for utilfredshed og usikkerhed overfor tilværelsen, og i mange scener fungerer filmen som et påtrængende sandt billede af et menneske, der følelsesmæssigt har trukket sig ind i en skal og kun synes at leve i minderne om baseball og swingmusik, den tabte ungdom, som den tilfældigt opsamlede unge pige for en kort stund kan give ham tilbage inden hverdagens problemer atter melder sig. Igen var der tale om en film, der især udmærker sig ved en altdominerende skuespiller-præstation (her Jack Lemmon), mens Avildsen i øvrigt svinger usikkert mellem overbevisende naturalisme og en stilbrydende symbolik i en tilbagebliksscene og en retorik, der skæmmer.

»To presume that you have a message is already dangerous. To deliver it in anything but the most entertaining package is courting disaster«

John G. Avildsen, 1973.

Hvis Avildsen har et tema, han ynder at vende tilbage til i film efter film, er det næppe på anden vis end den mest generelle. Det er nok muligt at finde en vis sympati for menneskelige svagheder, måske endda for sociale tabere, men hidtil har disse tematiske træk dog ikke manifesteret sig så påtrængende originalt, at de gør nogen *auteur* ud af Avildsen. Med en god portion velvilje kan man hævde, at »Sweet Dreams«, med den på overfladen borgerlige vekselerer, synes at have en vis lighed med »Save the Tiger«s borgerlige fabrikant, men kun med udstrakt brug af fantasien kan film som »Cry Uncle« og Avildsens næstsidste (og måske bedste) film, »W. W. and the Dixie Dancekings« presses ind i den antydede tematiske ramme. Bl. a. fordi de to sidstnævnte film, hvor forskellige de end ellers er, er komedier hvis form ikke rummer plads til den meget nuancerede og dybtborende menneskeskildring. Til gengæld ejer »W. W. and the Dixie Dancekings« (der på dansk blev til »Slamberten fra Nashville«) en masse charme i sin historie om hovedpersonen W. W., der småsvindler sig gennem livet og følelserne med megen godmodighed og tolerance overfor anderledes tænkende. W. W. er ganske vist en slags social taber, men da denne rolle i livet til en vis grad synes at være selvvalgt, og da W. W. ikke egentlig selv betragter sig som taber, selvom samfundet synes anderledes, så holder sammenstillingen ikke. Filmen har godt fat på miljøet i country-musikkens højborg, Nashville, og Burt Reynolds er sit mest afslappede selv og det nærmeste han har været som Clark Gables arvtager.

Også Avildsen er i denne film mere afslappet og mere sikker i sin beherskelse af mediet, og selv om det givetvis endnu er for tidligt at betragte ham som en potentiel »stor« filmskaber, så synes han i hvert fald at eje mange muligheder for at blive en af amerikansk films sikreste underholdere. Så meget vidner status quo-filmen »Rocky« om.

Filmografi

TURN ON TO LOVE

USA 1969. **Dist:** Haven International Pictures. **P-selskab:** L. T. Kurtmann Productions. **P:** L. T. Kurtmann. **Instr/Foto/Klip:** John G. Avildsen. **Manus:** Atlas Geodesic. **Supplerende dialog:** Fred Balachine. **Efter:** Fortælling af Herman Worth. **Musik:** Amanda Productions, Harmon Thornebury, The Ins and Outs. **Medv:** Sharon Kent (Janice), Richard Michaels (Gerard), Luigi Mastroianni (Rico), Jackie Riley (Ranee), Steven Wingate (Henry), Elisabeth Tarrington (Betty), Frank Rogers (Roach). **Længde:** 83 min.

GUESS WHAT WE LEARNED IN SCHOOL TODAY?

(Gæt hvad vi lærte i skolen idag ...)

USA 1969. **Dist:** Cannon Releasing Corp. **P-selskab:** Cannon Productions i samarbejde med Institute for Personal Relations. **Ex-P:** Dennis Friedland, Christopher C. Dewey. **P:** David Gil. **As-P:** James V. Clarke. **P-leder:** Arthur Littman. **Instr/Foto/Klip:** John G. Avildsen. **Farve:** DeLuxe. **Musik:** Harper MacKay. **Sange:** "What's Happened to My Baby" af Harper MacKay, sunget af Sandy Stewart. Titalsang af Moose Charlap & Joan Andre Gil. **Tone:** Michael Scott Goldbaum, Jack Cooley. **Medv:** Richard Carballo (Roger Manley), Devin Goldenberg (Robbie Battle), Zachary Haines (Lance Battle), Jane MacLeod (Rita Battle), Yvonne McCall (Dr. Lily Whitehorn), Rosella Olsen (Eve Manley), Stanton Edgehill (Billie), Diane Moore (Lydia), Larry Evers (Al), Iris Brooks (Lulu), Jean David (Mrs. O'Reilly), Daphne Gil (Dansende pige), George Pollack (Tjener), Elizabeth Gruskey (Elizabeth), Andrew Kay (Ung mand i svømmebassin), Natalie Rogers, Margaret Steele (Kvinde i svømmebassin), Tim Lewis (Mike Avalon), Bradley Price (Bradley), Gene Price (Kaptajn), Judy Price (Danselærer), Philip Price (Philip), Jan Saint (Postbud), Lou Stanishia (Karatefører), Ches Turner (Lille dreng), Sandra Wolf (Betty), Brett Morrison, Robert Emerick (Stemmer over radioen), Catherine Avildsen (Abningsstemme). **Længde:** 96 → 90 min., 2520 m. **Censur:** Gul. **Udl:** Athena. **Prem:** Nygade 28.4.71.

JOE (Joe)

Arb.titel: The Gap. USA 1970. **Dist:** Cannon Releasing Corp. **P-selskab:** Cannon Productions. **Ex-P:** Dennis Friedland, Christopher C. Dewey. **P:** David Gil. **As-P/P-leder:** George Manasse. **I-leder:** Frank Vitale. **P-ass:** Tom Feledy, Ken Robertson, Lloyd Kaufman. **Instr:** John G. Avildsen. **Instr-ass:** Harvey Vincent, Michael Lerner. **Manus:** Norman Wexler. **Foto:** John G. Avildsen/Ass: Ralph Hotchkiss, Stephen Bower, Ralf Bode (belyser), Al Sentesy (grip). **Farve:** DeLuxe. **Klip:** George T. Norris/Ass: Thomas Kennedy. **Rekvis:** Willard Bond. **Kost:** Andy Kay. **Sp-E:** Louis Antzes. **Forsteker:** John Paratore, Sal Vitale, Hugh Valentine. **Musik-sup:** Gene Orloff. **Komp/Dir:** Bobby Scott. **Sange:** "Hey Joe" af Bobby Scott & Danny Mehan, sunget af Dean Michaels; "You Don't Know What's Going On" af - og sunget af - Exuma; "Where Are You Going?" og "You Can Fly" af Bobby Scott, sunget af Jerry Butler. **Tone:** Jack Cooley (mix), Michael Scott Goldbaum/Ass: Charles Hansen. **Lyd-E:** Thomas Kennedy. **Medv:** Dennis Patrick (Bill Compton), Peter Boyle (Joe Curran), Susan Sarandon (Melissa Compton), Patrick McDermott (Frank Russo), Audrey Caire (Joan Compton), K. Callan (Mary Lou Curran), Marlene Warfield (Sygeplejerske), Gloria Hoyer (Janine), Patti Caton (Nancy), Gary Weber (George), Claude Robert Simon (Bob), Francine Middleton (Gail), Tim Lewis (Dreng i læskedrik-bar), Estelle Omens, Bob O'Connell (Kunder i forretning), Mary Case, Jenny Paine (Teeny boppers), Reid Cruikshanks (Bartender), Robert Emerick (TV-speaker), Bo Envel (Sam), Michael O'Neal (Bartender i "Ginger Man"), Frank Moon (Gil Richards), Jeanne M. Lange (Phyllis), Perry Gerwitz (Hippie), Morty Schloss (Tjener), Frank Vitale (Hippie i gruppe), Al Sentesy (Ejer af plakatforretning), Max Couper (Ronnie). **Længde:** 107 min., 2930 m. **Censur:** Hvid. **Udl:** ASA. **Prem:** Imperial 1.3.71.

OKAY BILL

Altern. titel: Sweet Dreams. USA 1970. **Dist:** Four Star Excelsior. **P-selskab:** The Cake Co. **P:** David Jay Disick. **Instr/Manus/Foto/Klip:** John G. Avildsen. **Farve:** Berkeley-Pathe. **Musik:** Charles G. Morrow. **Medv:** Bob Brady (Bill Thornberry), Nancy Salmon (Nancy Thornberry), Gordon Felio (Zachary Armstrong Lynn), Roz Kelly (Roz). **Længde:** 91 min. Indspilningen startet 30.3.70.

CRY UNCLE (Knaldetektiven)

Eng. titel: Super Dick. USA 1971. **Dist:** Cambist Films. **P-selskab:** Cry Uncle Productions. **P:** David Jay Disick. **As-P:** Frank Vitale. **P-leder:** Lloyd Kaufman. **Instr/Foto/Klip:** John G. Avildsen. **Instr-ass:** Dick Carballo. **Manus:** David Odell. **Efter:** Michael Bretts roman "Lie a Little, Die a Little". **Farve:** MovieLab. **Ark:** Henry Shady. **Musik:** Harper MacKay. **Tone:** Alan Goldbloom. **Medv:** Allen Garfield (Jake Masters, privatdetektiv), Madeline Le Roux (Cora Merrill), Devin Goldenberg (Keith, Masters' nevø), David Kirk (Jason Dominick), Sean Walsh (Sprigg), Nancy Salmon (Connie), Maureen Byrnes (Lena), Deborah Morgan (Olga), Pamela Gruen (Rene), Marcia Jean Kurtz (Skør pige), Bruce Pesheur (Lary Caulk), Paul Sorvino (Hostende politimand), Ray Baron (2. politimand), Melvin Stewart (Fowler, detektiv), Jackson Beck (fortæller), Jan Saint, Aaron Banks. **Længde:** 87 min., 2450 m. **Censur:** Gul. **Udl:** Filmcentret. **Prem:** Mercur 28.9.72.

THE STOOLIE

USA 1972. **Dist:** Continental. **P-selskab:** Jama Productions. **Ex-P:** Jackie Mason. **P:** Chase Mellen III. **As-P:** Ronnie Mellen. **Instr:** John G. Avildsen. **Supplerende scener:** George Silano. **Manus:** Eugene Price, Larry Alexander, Marc B. Ray, Fred Caruso. **Foto:** John G. Avildsen, Charles Clifton, Ralf Bode. **Farve:** Color TVC. **Klip:** Gerald Greenberg, Stanley Bochner. **Musik:** William Goldstein. **Medv:** Jackie Mason (Roger Pitman), Marcia Jean Kurtz (Sheila Morrison), Dan Frazer (Alex Brogan), Richard Carballo (Marco Ruiz), Gigi Gaus (Politichef i Weehawen), William McCutcheon (Tankmand), Anne Marie (Natklubsangerinde), Burt Harris (Sheriff i Clampton County), Jerome Rudolph (Ralphie), Josip Elic (1. kidnapper), Reid Cruikshank (2. kidnapper), Leonard York (Maxie), Babette New (Sylvia), Mary McKennedy, Sean Walsh,

Thayer David, Ronnie Mellen, Marcie Knight, Jack Kagel, Sonny Sands, Lee Meredith, Robert Knapp, Poppy Fields, Phil Philbin, Frank Goldstein, Mildred Smith, Richard McKenzie, Hope Pomerance. **Længde:** 90 min.

MANDEN I MIDTEN

Save the Tiger. USA 1973. **Dist:** Paramount. **P-selskab:** Filmways/Jalem/Cirandinha. En Martin Ranshoff Produktion. **Ex-P:** Edward S. Feldman. **P/Manus:** Steve Shagan. **P-leder:** Frank Baur. **Instr:** John G. Avildsen. **Instr-ass:** Christopher Seiter, Ron Schwary. **Foto:** Jim Crabe. **Kamera:** Jack Wiloughby. **Farve:** MovieLab. **Klip:** David Bretherton/Ass: David Ramirez. **Ark:** Jack Collis. **Dekor:** Ray Molyneux. **Rekvis:** Don Nunley. **Kost:** John Anderson. **Modelkljoler:** Joseph Magnin. **Komp/Dir:** Marvin Hamlisch. **Supplerende musik:** "Air Mail Special" af Jimmie Mundy, Benny Goodman & Charlie Christian; "Stompin' at the Savoy" af Benny Goodman, Chick Webb & Edgar Sampson; "I Can't Get Started" af Vernon Duke & Ira Gershwin (spillet af Bunny Berigan). **Tone:** Bud Alper, Robert I. Knudson. **Make-up:** Harry Ray. **Rollebesættelse:** Carlo Jones. **Medv:** Jack Lemmon (Harry Stoner), Jack Gilford (Phil Green), Laurie Heineman (Myra), Norman Burton (Fred Mirrell), Patricia Smith (Janet Stoner), Thayer David (Charlie Robbins), William Hansen (Meyer), Harvey Jason (Rico), Lara Parker (Margo), Eloise Hardt (Jackie), Janina (Dusty), Ned Glass (Sid Fivush), Pearl Shear (Kassererske), Biff Elliott (Tiger Man), Ben Freedman (Taxichauffør), Madeline Lee (Receptionist), Liv von Linden (Ula). **Længde:** 100 min., 2730 m. **Censur:** Hvid. **Udl:** C.I.C. **Prem:** Cinema II, 23.8.74. Eksteriorscenerne indspillet i Los Angeles.

FOREPLAY

Altern. titel: The President's Woman. USA 1975. **Dist:** Cinema National. **P-selskab:** Syn-Frank Enterprises. **Ex-P:** Carl Gurevich. **P:** Benni Korzen, David G. Witter. **Instr:** Robert J. McCarty, Bruce Malmuth, John G. Avildsen. **Manus:** Dan Greenberg, Jack Richardson, David Odell. **Foto:** Jeff Lion Weinstein, Ralf Bode (farve). **Musik:** Stan Vincent. **Medv:** Zero Mostel (Præsidenten/Don Pasquale), Estelle Parsons (Præsidentens hustru/barpige), Pat Paulsen (Norman), Jerry Orbach (Lorsey), George S. Irving (Præst/muse), Michael Clarke-Lawrence (BBC speaker), Deborah Loomis (Doll), Laurie Heineman (Trixie), Andrew Duncan (Hurdlemeyer), Joe Palmieri (Alfredo), Kevin Sanders (TV speaker). **Længde:** 84 min. el. 75 min.

W. W. AND THE DIXIE DANCEKINGS (Slamberten fra Nashville)

USA 1975. **Dist/P-selskab:** 20th Century-Fox. **Ex-P:** Steve Shagan. **P:** Stanley S. Carter. **P-leder:** William C. Davidson. **Instr:** John G. Avildsen. **Instr-ass:** Ric Rondell, Jerry Grandey. **Stunt-instr:** Hal Needham. **Manus:** Thomas Rickman. **Foto:** James Crabe. **Farve:** DeLuxe. **Klip:** Richard Halsey, Robbe Roberts. **Ark:** Larry Paull. **Dekor:** Jim Berkey. **Sp-E:** Milt Rice. **Kost:** Dick LaMotte. **Musik:** Dave Grusin. **Sange:** "Hound Dog" af Jerry Leiber & Mike Stoller, sunget af Elvis Presley; "Goodnight, Sweetheart, Goodnight" af Calvin Carter & James Hudson; "Johnny B. Goode" af Chuck Berry; "Bye Bye Love" af Felice Bryant & Boudleaux Bryant; "I'm Walkin'" af "Fats" Domino; "Blue Suede Shoes" af Carl Lee Perkins; "A Friend" af Jerry Reed; "Mama Was a Convict" af Tom Rickman & Tim McIntire, sunget af Ned Beatty; "Dirty Car Blues" (ukendt komponist), sunget af Furry Lewis. **Tone:** Don Bassman, Howard "Bud" Alper. **Medv:** Burt Reynolds (W. W. Bright), Conny Van Dyke (Dixie), Jerry Reed (Wayne), Ned Beatty (Country Bull), James Hampton (Junior), Don Williams (Leroy), Richard D. Hurst (Butterball), Art Carney (Pastor John Wesley Gore), Sherman G. Lloyd (Elton Bird), Bill McCutcheon (2. tankpasser), Mel Tillis (1. tankpasser), Fred Struthman (3. tankpasser), Furry Lewis (Onkel Furry), Mort Marshall (Hester Tate), Peg Murray (Della), Sherry Mathis (June Ann), Roni Stoneman Hemrick (Billet-dame), Charles S. Lamb (Dagdriver), Nancy Andrews (Rosie), Tootsie (Tootsie), Shirley Strother (Sekretær), Virgilina Chew (Elton Birds sekretær), Stanley Greene (Powell, chauffør), Frank Moore (June Anns chef), Fred Struthman (Sourface), Cathy Baker (1. Dixiebelle), Heidi Hepler (2. Dixiebelle), Polly Holliday (Mrs. Cozzens), Lorene Mann (1. Delarosa Sister), Rita M. Figlio (2. Delarosa Sister), Sudie Callaway (3. Delarosa Sister), Mickey Salter (1. "Elvis"), Hal Needham (Carson, politimand), Gil Rogers (Gadeprædikant), Gil Gilliam (Dreng). **Længde:** 91 min., 2490 m. **Censur:** Rød. **Udl:** Columbia-Fox. **Prem:** Metropol 10.3.76. Indspilningen startet 25.2.74 i Nashville og omegn.

ROCKY (Rocky)

USA 1976. **Dist:** United Artists. **P-selskab:** Chartoff-Winkler Productions. **Ex-P:** Gene Kirkwood. **P:** Robert Chartoff, Irwin Winkler. **P-leder:** Ted Swanson. **Instr:** John G. Avildsen. **Instr-ass:** Fred Gallo, Steve Perry. **Stunt-instr:** Jim Nickerson. **Manus/Bokse-koreo:** Sylvester Stallone. **Foto:** James Crabe. **Farve:** Technicolor. DeLuxe-kopi. **Visuel-kons:** David Nichols. **Sp-foto-E:** Garret Brown. **Klip:** Richard Halsey, Scott Conrad. **P-tegn:** Bill Cassidy. **Ark:** James H. Spencer. **Dekor:** Raymond Molyneux. **Kost:** Joanne Hutchison, Robert Cambel. **Musik:** Bill Conti. **Sange:** "Take Me Back" af Frank Stallone Jr., spillet/sunget af Valentine; "Rocky's Theme" og "Gonna Fly" af Bill Conti, Carol Connors & Ayn Robbins, sunget af De Etta Little og Nelson Pigford. **Tone:** Harry W. Tetrick, William McCaughy, Lyle Burbridge, Michael Kohut, B. Eugene Ashbrook. **Makeup:** Mike Westmore. **Medv:** Sylvester Stallone (Rocky Balboa), Talia Shire (Adrian), Burt Young (Paulie), Carl Weathers (Apollo Creed), Burgess Meredith (Mickey), Thayer David (Jergens), Joe Spinell (Gazzo), Jimmy Gambina (Mike), Bill Baldwin (Udråber), Al Salvani ("Cut man"), George Memmoli (Skøjtebane-official), Jodi Letizia (Marlie), Diana Lewis, George O'Hanlon (TV kommentator), Larry Carroll (TV interviewer), Stan Shaw (Dipper), Don Sherman (bartender), Billy Sands (Udråber i bokseklub), Pedro Lovell (bokser), DeForest Cowan (Apollon »hjørnemand«), Simmy Bow (Bokseklubbens »hjørnemand«), Tony Burton (Apollon træner), Hank Rolike (Apollon »hjørnemand«), Shirley O'Hara (sekretær), Kathleen Parker (Paulies pige), Frank Stallone (tidtæger), Lloyd Kaufman (beruser), Jane Maria Robbins (Ejer af kæledyrstræning), Jack Hollander (Fats), Joe Sordello (bodyguard), Christopher Avildsen (Chip-tooth), Frankie Van (Kampdommer), Lou Filippo (Mesterskabs-udråber), Frank Stallone Jr., Robert L. Tangrea, Peter Glassberg, William E. Ring, Joseph C. Giambelluca (gadesanger), Joe Frazier (Joe Frazier). **Længde:** 119 min., 3280 m. **Censur:** Grøn. **Udl:** United Artists. **Prem:** 9.5.77 - ABCinema + Cinema 1 2 3 + Biografen, Århus). **(Forpremiere:** Imperial 25.3.77 i anledning af Bodifest). Indspilningen startet 9.1.76.